

Sygn. akt I ACa 816/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Janusz Leszek Dubij (spr.)
Sędziowie	:	SA Irena Ejsmont - Wiszowata SA Marek Szymanowski
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. T., J. T. (1), M. T. (1)**

i M. T. (2)

przeciwko **Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 27 lipca 2012 r. sygn. akt I C 173/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powodowie P. T., M. T. (1), M. T. (2) oraz J. T. (1) wnosili o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany Skarb Państwa wnosił o oddalenie powództwa, oraz o zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 27 lipca 2012 r. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa Wojewody (...) na rzecz powodów P. T. i J. T. (1) kwoty po 41 653 (czterdzieści jeden tysięcy sześćset pięćdziesiąt trzy) złotych na rzecz każdego z nich wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 28 stycznia 2011

roku do dnia zapłaty; oraz na rzecz M. T. (1) i M. T. (2) kwoty po 20 826,62 (dwadzieścia tysięcy osiemset dwadzieścia sześć 62/100) złotych na rzecz każdej z nich wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 28 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powodów P. T. i J. T. (1) kwoty po 1667 złotych na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów sądowych; oraz na rzecz M. T. (1) i M. T. (2) kwoty po 834 złotych na rzecz każdej z nich tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sąd ten ustalił, że powodowie są następcami prawnymi A. i J. G. (1). Swe następstwo prawne wykazali w oparciu o: M. i M. T. (2) – postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy M. z dnia 3 września 1992r. II Ns 587/92, stwierdzające nabycie spadku po S. T. będącym synem J. T. (2), powód P. T. i J. T. (1) są spadkobiercami J. T. (2), na co wskazuje postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy P. z 22 stycznia 1993r. 2 Ns 562/93, która z kolei była spadkobierczynią J. G. (1) - postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku Sądu Rejonowego w Grajewie z dnia 26 kwietnia 2006 sygn. akt I Ns 300/04 oraz A. G. – postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku Sądu Rejonowego w Grajewie z 8 czerwca 2012r. I Ns 143/11.

Orzeczeniem z dnia 1 marca 1949 roku, nr (...), Wojewódzkiego (...) Ziemskiego nieruchomości ziemskiej R. gmina R. powiat (...) została uznana za niepodlegającą przejęciu na cele reformy rolnej gospodarstwo, stanowiące własność J. i A. G. o obszarze 31 5683 ha i spadkobierców D. G. o obszarze 30 ha. W postępowaniu tym w oparciu o zeznania świadków ustalono, że nieruchomość ta została podzielona aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza A. W. w Ł. w 1934 roku, pomiędzy D. G. i F. G.. W wyniku podziału D. G. i F. G. otrzymali po 15 ha. Następnie F. G. odsprzedała otrzymaną nieruchomość D. G.. Powyższa okoliczność została również stwierdzona w wyroku ustalającym Sąd Powiatowy w G. z dnia 22 kwietnia 1953r. sygn. akt C 403/57. W postępowaniu z wniosku J. G. (1) Sąd ustalił, iż majątek J. G. (1) położony we wsi R. pow. (...) w 1937r. był podzielony prawnie i fizycznie na dwa samodzielne gospodarstwa, z którego D. G. i jego żona J. G. (2) posiadała na prawach właściciela 30.4789ha ziemi użytkowej.

Orzeczeniem Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w B., z dnia 26 lipca 1954 roku, uchylono orzeczenie Wojewódzkiego (...) Ziemskiego w B. z dnia 1 marca 1949 roku. Uznano, że nieruchomość ziemską R., gm. R. powiat (...) stanowiącą własność małżonków J. i A. G. o obszarze 31,5683 ha i spadkobierców D. G. o obszarze 30 ha, razem 61 5683 ha podpada pod działanie dekretu z dnia 6 września 1944 roku o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy na podstawie orzeczenia Ministra Rolnictwa z dnia 24 listopada 1954 roku, (...).

Decyzją z dnia 29 stycznia 2008 roku, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, (...), stwierdził nieważność wyżej wymienionych orzeczeń w części dotyczącej działki nr (...) ha o powierzchni 1,91 ja oraz stwierdził, że wyżej wymienione orzeczenia zostały wydane z naruszeniem prawa w części dotyczącej działek o łącznej powierzchni 58,6583 ha, szczegółowo opisanych w decyzji. Z uwagi na wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych, nie stwierdzono nieważności ww orzeczeń w tej części. Decyzja niniejsza została ona utrzymana w mocy ostateczną decyzją Ministra Rolnictwa i Rozwoju wsi z 20 marca 2008r.(...).

Z dniem 1 września 2004 r. weszła w życie nowelizacja przepisów kodeksu cywilnego o odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną wydaniem nieważnej lub niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej. Na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 162 poz. 1692) uchylony został art. 160 kpa. Od tej daty wspomnianą odpowiedzialność normuje art. 417¹ kc i orzekają o niej sądy powszechne bez konieczności uprzedniego wyczerpania przez poszkodowanego postępowania administracyjnego. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony już pod rządem tego przepisu.

Według art. 5 ustawy z 17 czerwca 2004 roku (ustawy nowelizującej), do zdarzeń i stanów powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, w brzmieniu obowiązującym do tego dnia.

W orzecznictwie pojawiły się rozbieżności, co do przepisów które należy stosować w przypadku gdy decyzja administracyjna z wydaniem której związana jest szkoda, została wydana przed dniem 1 września 2004 roku, zaś

decyzja nadzorcza stwierdzająca jej nieważność, lub wydanie z naruszeniem prawa zapadła po tym dniu. Kwestia ta ma zasadnicze znaczenie dla ustalenia terminu z upływem którego dochodzi do przedawnienia roszczenia.

Ostatecznie Sąd Najwyższy, w uchwale pełnego składu z 31 marca 2011 roku, III CZP 112/10 stwierdził, iż do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 1 września 2004 roku, której nieważność lub wydanie z naruszeniem art. 156 § 1 kpa stwierdzono po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 kpa (publ. OSNC 2011/7 – 8/75, Lex nr 751460).

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Ostateczna decyzja administracyjna, na podstawie której poprzednicy prawni powodów pozbawieni zostali własności nieruchomości ziemskiej R., wydana została w 1954 roku, zaś decyzja nadzorcza stwierdzająca naruszenie prawa przy wydaniu tejże decyzji, zapadła 29 stycznia 2008 roku, już pod rządami ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku, o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 19 lipca 2004 nr 162, poz. 1692).

Stosownie do treści uchylonego obecnie przepisu art. 160 kpa stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 kpa, albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. § 6 powyższego przepisu stanowi, iż roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem lat trzech od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 kpa, albo decyzja w której organ stwierdził, w myśl art. 158 § 2 kpa, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 kpa.

Ostateczna decyzja stwierdzająca wydanie z naruszeniem prawa orzeczenia Ministra Rolnictwa z dnia 24 listopada 1954 roku, została wydana 29 stycznia 2008 roku. Trzyletni termin przedawnienia roszczenia upływał zatem 30 stycznia 2011 roku. Pozew został zaś złożony 28 stycznia 2011 roku, a więc przed upływem tego terminu, co podważa zasadność zgłoszonego zarzutu przedawnienia.

Specyficzną cechą odpowiedzialności deliktowej przewidzianej w art. 160 k.p.a. jest uzależnienie dochodzenia odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem ostatecznej decyzji od uprzedniego stwierdzenia jej niezgodności z prawem we właściwym postępowaniu. Chodzi tu o stwierdzenie nieważności decyzji z powodu kwalifikowanych naruszeń określonych w art. 156 § 1 k.p.a. lub o stwierdzenie - w sytuacji, o której mowa w art. 158 § 2 k.p.a. - wydania decyzji z takimi kwalifikowanymi naruszeniami prawa. Ostateczna decyzja nadzorcza zawierająca takie stwierdzenie wiąże w sprawie o odszkodowanie, ma więc niewątpliwie charakter prejudykatu przesądzającego jedną z przesłanek omawianej odpowiedzialności deliktowej - bezprawności działania organu przy wydaniu decyzji. Takie rozwiązanie jest konsekwencją sankcji przyjętej w odniesieniu do decyzji obarczonych wadami wymienionymi w art. 156 § 2 k.p.a.

Według tego poglądu, decyzja nadzorcza, zarówno stwierdzająca nieważność wadliwej decyzji, jak i wydanie jej z naruszeniem prawa, ma moc wsteczną. W sprawie o odszkodowanie należy zatem na podstawie ostatecznej decyzji nadzorczej przyjąć, że będąca jej przedmiotem decyzja była aktem bezprawnym, a więc stanowiła czyn niedozwolony rodzący obowiązek odszkodowawczy już w chwili jej wydania.

Jednakże sama okoliczność, iż zaskarżona przez powodów decyzja została uznana za niezgodną z prawem, nie przesądza automatycznie powstania odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Do zaistnienia tej odpowiedzialności konieczne jest także zaistnienie związku przyczynowego pomiędzy wydaniem przez organ administracji wadliwej decyzji a powstaniem po stronie powodów szkody, wyrażającej się utratą własności nieruchomości ziemskiej R..

Dla ustalenia tej przesłanki niezbędne było przeprowadzenie oceny, czy szkoda nastąpiłaby także wówczas, gdyby zapadła decyzja zgodna z prawem. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił w ocenie Sądu na ustalenie, iż prawidłowe przeprowadzenie postępowania w przedmiocie przejęcia nieruchomości - weryfikacja przesłanek do

objęcia gospodarstwa poprzedników prawnych powodów reformą rolną i przejęcia go na rzecz Skarbu Państwa, nie dałaby podstaw do wydania decyzji stwierdzającej przejęcie.

Materialnoprawną podstawą orzeczenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w B. z dnia 26 lipca 1954 roku był art. 2 ust. 1 pkt e) Dekretu (...) Komitetu (...) z dnia 6 września 1944 roku o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 roku nr 3 poz. 13 z późn. zm.). Stosownie do tego przepisu na cele reformy rolnej przeznaczone były nieruchomości ziemskie stanowiące własność albo współwłasność osób fizycznych lub prawnych, jeżeli ich rozmiar łączny przekraczał 100 ha powierzchni ogólnej, bądź 50 ha użytków rolnych, a na terenie województw (...), (...) i (...), jeśli ich rozmiar łączny przekracza 100 ha powierzchni ogólnej, niezależnie od wielkości użytków rolnych tej powierzchni.

W przypadku ustalenia, że dana nieruchomość spełniała powyższe wymogi obszarowe, przechodziła z mocy prawa bezzwłocznie, bez żadnego wynagrodzenia w całości na własność Skarbu Państwa, była obejmowana niezwłocznym zarządem państwowym wraz z budynkami i całym inwentarzem żywym i martwym, oraz znajdującymi się na tych nieruchomościach przedsiębiorstwami przemysłu rolnego. Wszystkie działki nieruchomości ziemskich, prawne lub fizyczne, dokonane po dniu 1 września 1939 roku, stosownie do ust. 2 powyższego przepisu były nieważne. Zatem w przypadku gdy nieruchomość ziemska została podzielona przed dniem 1 września 1939 roku w taki sposób, iż jej powierzchnia nie przekraczała norm określonych w art. 2 ust. 1 lit e, i możliwe było wykazanie tego faktu stosownymi dowodami, nie podlegała przejęciu na rzecz państwa na podstawie tego dekretu.

Poprzednicy prawni powodów posiadali nieruchomość nie spełniającą przesłanek do przejęcia jej na rzecz Skarbu Państwa. Przedmiotowa nieruchomość na podstawie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza A. W. została podzielona w 1937r. pomiędzy D. G. i F. G. na dwa odrębne gospodarstwa. W wyniku podziału D. G. i F. G. otrzymali po 15 ha. Następnie F. G. odsprzedała otrzymaną nieruchomość D. G.. Powyższa okoliczność została również stwierdzona w wyroku ustalającym Sądu Powiatowego w G. z dnia 22 kwietnia 1953r. sygn. akt C 403/57. W postępowaniu z wniosku J. G. (1) Sąd ustalił, iż majątek J. G. (1) położony we wsi R. pow. (...) w 1937r. był podzielony prawnie i fizycznie na dwa samodzielne gospodarstwa, z którego D. G. i jego żona J. G. (2) posiadali na prawach właściciela 30.4789 ha ziemi użytkowej. Brak zatem było podstaw do uznania, iż (...) spełnia przesłanki do przejęcia go na własność Skarbu Państwa zaś wydana w tym celu decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa co z kolei wynika z decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 stycznia 2008 roku, (...).

Sąd ustalił, iż prawidłowo przeprowadzone postępowania dotyczące przejęcia nieruchomości nie pozbawiłoby poprzedników prawnych powodów ich własności, zaś powodów dziedziczenie przejętych nieruchomości. Zatem zasadne jest przyznanie powodom odszkodowania za szkodę wywołaną wydaniem wadliwych decyzji administracyjnych.

Jak stanowi przepis art. 363 § 1 kc prawo wyboru sposobu naprawienia szkody należy do pokrzywdzonego. Zatem powodowie mieli prawo bądź żądać przywrócenia stanu poprzedniego, zatem przywrócenia im własności nieruchomości w zakresie w jakim było to możliwe, bądź zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Powodowie wystąpili z żądaniem zasądzenia na ich rzecz odpowiedniej sumy pieniężnej stanowiącej równowartość utraconej wartości przysługującego im spadku. Przepis art. 363 § 2 kc, stanowi, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Sąd opierając się na wycenie biegłego, który biorąc pod uwagę lokalizację, wskaźnik bonitacji, dojazd i dostęp oraz powierzchnię wycenianej nieruchomości, biegły ustalił jej wartość na 539.052 zł zaś wartość nieruchomości w postaci budynku mieszkalnego chlewa I, chlewa II i stodoły na wartość 127.000zł. zatem łączna wartość nieruchomości rolnych o pow. 31.5683 ha i zabudowań siedliska to kwota 666.452zł.

Sąd nie podzielił stanowiska Skarbu Państwa co do pominięcia wartości siedliska z uwagi na pozostawienie go w rękach prawnika J. i A. G. bowiem sam fakt pozostawiania siedliska w rękach prawnika poprzedników prawnych powodów nie wyklucza otrzymania za tę część odszkodowania. Prawnik J. i A. G. nabył przedmiotową część gospodarstwa w

drodze czynności prawej-kupił do gminy, co jest w sprawie okolicznością bezsporną. Zapłacił zatem równowartość kupionej nieruchomości, tymczasem gdyby nie została wydana sprzeczna z prawem decyzja o przejęciu gospodarstwa przez Skarb Państwa nabyłby on własność części nieruchomości w drodze dziedziczenia, nie ponosząc żadnych kosztów. Zatem prawnika J. i A. G. należy w tej sytuacji traktować jak osobę trzecią, która nabyła własność siedliska w drodze czynności prawnej.

Mając na uwadze wartość przyjętej nieruchomości Sąd zasądził na rzecz powodów należności stosownie do przypadających im udziałów w spadku. P. i J. T. (3) dziedzicząc łącznie ze S. i B. otrzymaliby 1/4 udziału w spadku (po 1/16) co stanowi odpowiednik kwoty 41.653zł na rzecz każdego z nich, zaś M. i M. T. (1) jako spadkobierczyniom po S. S. (2) należy się 1/32 wartości udziału, zatem kwoty po 20.826,62 na rzecz każdej z nich.

Odsetki zasądzono na podstawie art. 481 kc od daty wniesienia pozwu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc obciążając nimi w całości pozwanego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W związku z tym jest on zobowiązany do zwrotu na rzecz powodów kosztów sądowych, na które składa się opłata od pozwu uiszczona przez powódki M. T. (1) i M. T. (2) w kwocie po 834zł i przez powodów P. T. i J. T. (1) w kwocie po 1667zł.

Powyższy wyrok zaskarżył Skarb Państwa w pkt. I wyroku w zakresie w jakim zasądzone zostały od pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) kwoty odsetek ustawowych w wysokości 13% w stosunku rocznym:

- na rzecz **P. T.** liczone od kwoty 41.653 zł za okres od dnia 28 stycznia 2011 r. do dnia 27 lipca 2012 r., tj. w wysokości **8.092,75 zł**;
- na rzecz **J. T. (1)** liczone od kwoty 41.653 zł za okres od dnia 28 stycznia 2011 r. do dnia 27 lipca 2012 r., tj. w wysokości **8.092,75 zł**;
- na rzecz **M. T. (1)** liczone od kwoty 20.826,62 zł za okres od dnia 28 stycznia 2011 r. do dnia 27 lipca 2012 r., tj. w wysokości **4.046 zł**;
- na rzecz **M. T. (2)** liczone od kwoty 20.826,62 zł za okres od dnia 28 stycznia 2011 r. do dnia 27 lipca 2012 r., tj. w wysokości **4.046 zł**.

Zaskarżonemu w części wyrokowi Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 lipca 2012 r. zarzucając naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, tj.:

- naruszenie **art. 481 § 1 kc w zw. z art. 363 § 2 kc** przez przyjęcie, że odsetki ustawowe należne od pieniężnego świadczenia odszkodowawczego należą się od daty wcześniejszej, niż data ustalenia odszkodowania, jaką jest data wyrokowania;
- naruszenie **art. 455 kc.** przez przyjęcie, że niezwłocznie po wezwaniu do zapłaty Skarb Państwa powinien spełnić świadczenie pieniężne na rzecz powodów w wysokości ustalonej półtora roku później przez Sąd Okręgowy w Białymstoku według cen z daty wyrokowania i wniósł o zmianę zaskarżonego w części wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 lipca 2012 r. sygn. akt I C 173/11 w punkcie I ten sposób, że zasądza od pozwanego Skarbu Państwa Wojewody (...) odsetki ustawowe liczone od dnia 27 lipca 2012 r. od kwoty 41.653 zł na rzecz P. T. i J. T. (1) oraz od kwoty 20.826,62 zł na rzecz M. T. (1) i M. T. (2).

Ponadto wniósł o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zasądzenie od powodów na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. nr 169, poz. 1417 ze zm.).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji nie budzą wątpliwości i Sąd apelacyjny przyjmuje je za własne.

Pozwany skarży wyrok jedynie w zakresie odsetek. W takiej sytuacji zbędne jest odnoszenie się co do ustaleń faktycznych i prawnych poczynionych przez Sąd I instancji.

Jeśli chodzi natomiast o odsetki to zdaniem Sadu I instancji należą się one powodom od daty wniesienia pozwu natomiast zdaniem skarżącego należą się od daty wyrokowania. Zdaniem skarżącego skoro wysokość szkody została ustalona na datę wyrokowania to odsetki należą się powodom dopiero od tej daty. Skarżący słusznie podnosi, że w sytuacji gdy wysokość szkody jest ustalona dopiero w dacie wyrokowania to dopiero od tej daty pozwany może popaść w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia. Generalnie Sąd Apelacyjny taki pogląd podziela. W sprawie niniejszej sytuacja jest inna. Zauważyć należy, że nieważność orzeczeń w oparciu o które przedmiotowe gospodarstwa rolne zostały przyjęte na cele ustawy rolnej zostały stwierdzone decyzjami Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 stycznia 2008 r. w sprawie GZrn – 057 – 625 – 554/97 i z 20 marca 2008r. GZrn-057-625-127/08 a więc już w tych datach na pozwanym ciążył obowiązek zwrotu równowartości przyjętych działek.

Zauważyć dalej należy, że powodowie wezwali Ministra Skarbu Państwa do próby ugodowej wskazując kwotę roszczenia w wysokości 216 580 zł (k.286). Pozwany Skarb Państwa wiedział a przynajmniej powinien wiedzieć o roszczeniu jakie przeciwko niemu będzie skierowane. Skoro Skarb Państwa nie podjął nawet próby ugodowego załatwienia sporu to ta beczynność obciąża pozwanego.

Konsekwencja takiego działania obciąża więc pozwanego i w konsekwencji powodom należą się odsetki od dnia 28.I.2011 r. tj. od daty wniesienia pozwu.

Wywody zawarte w apelacji nie mogły więc odnieść oczekiwanego przez pozwanego skutku i apelacja jako niezasadna podległa oddaleniu (art. 385 k.p.c.).